

[Larsen-Badse.]

mest rationelle vilde have været at vedtage at nedsætte den indenlandske Afgift med 2 Ø. for et Aar eller to. Jeg ved meget vel, at de politiske Forhold her i Salen er saaledes, at dette ikke lader sig praktisere; vi maa bøje os for den Kendsgerning, at de politiske Forhold er saaledes, og da Valget ikke staar mellem den Ordning, man ønsker, og den Ordning, man kan faa, men derimod mellem den Ordning, man kan faa, og slet ingen, ja, saa synes jeg, at Valget ikke kan være særlig svært, og jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa, at der fra det ærede Medlem Hr. Kyeds Side ikke blev fremført Antydning af, hvordan man fra den Side ønsker Spørgsmaalet løst, eller om man overhovedet fra den Side kunde tænke sig Spørgsmaalet løst eller taget op til Forhandling.

Naar det ærede Medlem Hr. Kyed i samme Forbindelse talte om, at man havde fra Venstres Side forlangt, at der skulde fremsættes et særligt Forslag, ja, saa ligger det jo knapt helt saaledes. Man har fra Venstres Side sagt i Finansudvalget — og det var samtlige Medlemmer af Venstrepartiet, det maa jeg vel nok røbe uden i øvrigt at sige noget fra Finansudvalget, det maa man som bekendt ikke —, at Venstre forlangte, at hvis det Forslag, Ministeren kom med ved den Lejlighed, skulde vedtages, da burde det ske ved en særlig Lov. Nu er Forskellen paa det Forslag, som der da var Tale om, og det, der behandles her, denne, at her er Beløbet fikseret saaledes, at man kan se, hvad det i værste Fald vil komme til at dreje sig om, medens man i det andet Forslag fastsatte det Beløb, det højest maatte andrage, til $1\frac{1}{2}$ Ø. af den indenlandske Afgift. Jeg synes, ærlig talt, at Principperne er i Behold, hvad enten der nu sker det ene eller det andet, og at man meget vel burde kunne være gaaet med til dette Forslag. Men det er jo heller ikke alle Vegne, Røsterne lyder saadan.

Naar der nu rettes Bebrejdelser med en ganske bestemt Adresse, idet det siges, at det var de konservative Blade, der indeholdt en Meddelelse den paagældende Eftermiddag om, hvad der var sket i Finansudvalget, saa vil jeg gerne rette det derhen, at det var vistnok Ritzaus Bureau, der allerede samme Eftermiddag sendte Meddelelse om, hvad der var sket, ud i Landet, og jeg ved, at en af Roedyrkernes Repræsentanter blev ringet op paa et tidligt Tidspunkt paa Eftermiddagen fra Venstres Redaktør i Nakskov, Hr. Haugner, der meddelte ham, hvad der var sket, og han var vel at mærke forfærdet

over det. Han var forfærdet over, hvad der var sket, fordi han i sit Blad nogle faa Dage i Forvejen havde hævdet, at en hel eller delvis Standsning af denne Produktion vilde faa katastrofale Følger. Naar denne Redaktør, der lever midt i det, skriver saadan, skønt han ved, at hans Parti principielt staar som Modstander overfor det hele, er det, fordi han har en dyb Følelse af, hvor Landet i Virkeligheden ligger, og hvad der i Virkeligheden staar paa Spil. Og naar han taler om katastrofale Følger, rækker det naturligvis langt, langt ud over Landmændenes Kreds. Jeg mener derfor ikke, at der er noget som helst, der kan være til Hinder for, at denne Anmærkning paa Finansloven vedtages.

Jeg maa tilstaa, at jeg beklager dybt, at der skal være partipolitiske Stridigheder om et Spørgsmaal af saa almen Interesse. Men jeg trøster mig til, at selv om de, der er Modstandere, faar dette Agitationsnummer, kommer de ikke til dermed at skade deres egne Folk, som ønsker at dyrke Sukkerroer; de vil nok være parate til at tage den eventuelle Favør, der følger heraf. Jeg fortrøster mig ogsaa til, at de Betragtninger, der er kommet frem, og som i Virkeligheden gaar ud paa at fraraade, at det fornødne Areal tegnes, ikke kommer frem i Venstrebladene i de Distrikter, hvor dette Spørgsmaal har nogen videre Interesse. Jeg tror derfor ikke, selv om jeg ser en skjult Agitation, at det skal lykkes at forhindre, at det fornødne Areal bliver tegnet.

Jeg vil endvidere gerne sige, at der jo slet ikke er Tale om nogen bestemt Fortjeneste — Rentabiliteten ligger ikke paa langt nær paa 2 Kr. pr. Dobbeltcentner, den ligger langt højere —, men der er Tale om gennem en vis Kaution at begrænse den Risiko, der nu en Gang er ved at gaa i Gang med denne Produktion. Man maa huske paa, at der ligger en meget stor Risiko og ogsaa en meget stor Bekostning med Hensyn til Arbejds løn o. s. v. Det, der sker her, sker ikke for at yde de paagældende en Fortjeneste, men udelukkende for at opretholde Produktionen i saa stort Omfang, at den er i Stand til at dække det hjemlige Forbrug. Jeg beklager derfor, at ikke hele Rigsdagen samlet kan gaa med dertil.

Og endelig vil jeg sige, at med Hensyn til Beskyttelsessynspunktet, der jo spiller en vis Rolle her, er der ikke noget, der er mig mere ligegyldigt — hvis Prisen skulde blive saa lav, at Statens Garanti kunde blive effektiv, hvad der jo ingenlunde er sikkert —, end om den indenlandske Afgift figurerer med det sædvanlige Tal paa Finansloven, og